

(Kort bemærkning).

**Tove Fergo (V):**

Det, der får mig til at gå på talerstolen, er § 15 i lovforslaget:

»Indehavere af forældremyndigheden kan tilkendegive, hvem der efter deres død skal have barnet.«

Og jeg er jo, som forsamlingen måske ved, præst og taler ofte med dåbsforældre; det er jo blevet moderne igen at få sit barn døbt. Og det, der forbavser forældre utrolig meget, er, når jeg fortæller dem om faddertiltalen.

Det er pålagt os at sige i forbindelse med dåben, at fadderne, hvis forældrene dør, før barnet bliver voksent, skal overtage opgaven og opdrage barnet i den kristne tro. Det har forældrene opfattet på den måde – og sådan er det generelt opfattet af forældre – at de vælger nogle faddere, som er fornuftige mennesker, som de kan betro deres barn, hvis der sker dem noget. De har altså en forestilling om, at de ved at vælge faddere – gudmor og gudfar – til barnet kan bestemme, hvem der skal overtage barnet, hvis der skulle ske det skrækelige og den frygtelige ulykke, at de går hen og dør.

Når jeg så fortæller dem, at det har de overhovedet ingen mulighed for, det er myndighederne, der beslutter, og hvis forældrene skulle have lavet et livstestamente, ja, så behøver myndighederne heller ikke at rette sig efter det, vækker det stor forbavselse hos disse unge forældre.

Jeg tror ikke, jeg har været ude for et eneste forældrepar igennem de mange år, jeg har været præst – det er snart 22 år – der ikke bliver forbavset, når de får det her at vide. Så jeg mener, det er utrolig vigtigt, at det på en eller anden måde bliver præciseret, at forældrene får indflydelse – og afgørende indflydelse – på, hvem barnet skal være hos, hvis der sker dem noget.

Og livstestamentet – jeg tror, det var fru Pia Kjærsgaard, der gjorde opmærksom på det – har heller ingen gyldighed. Jeg har også været ude for, at en mor, der er døende af kræft, og barnet er hos mormoderen igennem hele sygdomsforløbet, opretter et livstestamente og skriver, at det er mormoderen, der skal være forældremyndighed for barnet, når hun dør, og så retter man sig ikke efter dette testamente fra myndighedernes side; man gør noget andet. Derfor mener jeg også, det er utrolig vigtigt, at det bliver præciseret, hvilken myndighed der skal fastslå, hvor barnet skal være, hvis forældrene dør efterfølgende. Det er alt for løst skrevet i lovforslaget.

Nu sidder jeg ikke i Retsudvalget, men jeg ser meget gerne, at disse aspekter kommer med i udvalgets behandling af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

**Margrete Auken (SF):**

Jeg kan være enig med fru Tove Fergo i, at det overrasker mange dåbsforældre, at de overvejelser, de har gjort sig i forbindelse med deres valg af faddere, overhovedet ingen rolle spiller i denne her sammenhæng, for det er på det tidspunkt, hvor forældrene bliver sat til at tænke igennem: Hvilke voksne vil vi gerne knytte til vores barn?

Det er jeg enig i, og i en dåbsbog, som jeg har været med til at lave sammen med min mand, gør vi udtrykkelig opmærksom på det, fordi vi synes, det er vigtigt, at forældrene får det at vide.

Så henviser vi dér også til testamente. Og der tror jeg nu nok, at jeg vil sige, at sådan et testamente under alle omstændigheder skal med ind i nogle vurderinger; det kan jo f.eks. være nære familiemedlemmer, der er nævnt. Så kan vi diskutere, om de vurderinger, der foretages, når forældrene dør, er rigtige. Men jeg mener ikke, at vi skal gå ind og lave nogle absolutte bestemmelser. Det ville vi heller ikke kunne gøre med fadderne. Der kan være op til fem fremmede, der kan være faddere, så det kunne nå at blive sjovt.

Men jeg er enig med fru Tove Fergo i, at det er vigtigt, at forældrene får en fornemmelse af, at den aktivitet, de har udfoldet ved valg af faddere, og som jo så kan udmønte sig i, at de også får sat det ind i et testamente, den vil vi godt i videst muligt omfang respektere. Det tror jeg nu også er intentionen i loven.

Så vil jeg blot sige, at der står altså også i faddertilføjet: »... om I er dér til stede«. Og det vil sige, at der godt kunne stå: »... så vidt det står til jer«, så vi ikke belejrer dem med ufattelige lidelser over et brudt løfte, hvis ikke de kan komme af sted med at indfri det.

(Kort bemærkning).

**Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg synes, det er rart, at fru Tove Fergo følger det op, for det er noget meget, meget vigtigt i hele det her forslag.

Nu nævnte fru Tove Fergo gudforældrene til barnet, men som jeg sagde, kan der være utrolig mange andre, som de voksne tænker er de bedste for barnet, hvis der skulle ske forældrene